

Istentisztelet 2021. augusztus 8-án

Félrevonva a sokaságtól...

Kezdő ének: 89,1.7 - *Az Úrnak irgalmát örökké éneklek*

Fennálló ének (keresztelés előtt): 431 - *Úr Isten, kérünk Tégedet...*

Nagy ének: 329,2-5 - *Nem éltem még e föld színén...*

Lekció: Márk 7,31-37 (A süketnéma meggyógyítása)

[31](#) Jézus ismét elhagyta Tírusz határát, és Szidónon át a Galileai-tengerhez ment a Tízváros vidékén keresztül. [32](#) Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét. [33](#) Jézus **félrevonta őt egymagában a sokaságtól**, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; [34](#) azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: **Effata, azaz: Nyílj meg!** [35](#) És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibáztatlanul beszélt. [36](#) Jézus meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el; de minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték, [37](#) és szerfölött álmélkodtak, és ezt mondták: „Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé!”

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, köszönjük, hogy színed elé állhatunk és elmondhatjuk szívünk háláját mindazért, amit áldásodként tapasztaltunk meg az elmúlt időben is. Áldunk a szeretetért, amellyel hordozol és védelmezel minket, és az Úr Jézusért, akit társul adtál nekünk, akiben felragyogott számunkra is a világosság. Köszönjük, hogy a megváltás üzenete nekünk is szól, minket is átölel az Ő keresztje. Szeretnénk ebben a Veled való közösségben most is nemcsak megpihenni és erőt meríteni, hanem hitünkben, Veled való kapcsolatunkban is megújulni azáltal, hogy igédet magunkra vonatkoztatjuk, és benne magunkra ismerünk. Kérünk, Szentlelked által munkáld szívünkben a hallást, befogadást és cselekvést, hogy szívünk, szánk, életünk megnyíljon a Te neved magasztalására. Ilyen találkozásban lehessen részünk Veled. Kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 246,1 - *Adj, Úr Isten, nekünk Szentlelket...*

Textus: Mk 7,32 - Jézus félrevonta őt a sokaságtól

Kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus hosszabb időt tölt pogányok lakta területen, hiszen a gyalogos közlekedés időigényes, különösen, ha eközben sokszor megállítják, Ő pedig nem zárkózik el a tömegek elől. Bár a leírás szerint ez óriási kerülőút, de erre visz az útja, mert a pogányok között is messiási hatalommal hirdeti az evangéliumot, Isten szeretetének jó hírét - a pogányoknak is felkínálja az üdvözítő kegyelmet, amit megerősítő jelként csodák is követnek.

Így történik, hogy az emberek jönnek Hozzá a maguk nyomorúságaival, meg hozzák a betegeiket, mert vannak olyanok, akiknek van emberük, hogy ezt megtegye. Ez nem is olyan természetes, hiszen például a Bethesdánál fekvő 38 éve beteg embernek nem volt embere, aki őt segíthette volna a gyógyulás irányába. Márk egy süketnéma, vagy dadogó süket emberről szól, akit Jézushoz vittek - ez Márk saját anyaga, a többi evangéliumban nem szerepel ez a történet. Nagyon értékes ez a szándék és elhatározás, mert arról szól, hogy ezek a hozzátartozók kilépnek az életük addigi megszokott rendjéből és nyilvánosan vállalják ezt a bajt, nyomorúságot.

Hiszen - manapság is ilyen a gondolkodás - általában az ilyesmit az emberek inkább rejtegetni szokták. Hányszor, ha egy beteg netán testi vagy lelki fogyatékos gyermek születik, elutasítják, nem kell - nem csak a vele járó teher miatt, hanem mert gond a rejtegetése is, hiszen nincs rajta mit mutogatni. Vállalni mindenki előtt, hogy ő ilyen, az nem könnyű, még a hívőknek sem. Anélkül, hogy most ennek okait elemeznénk, általánosságban megállapíthatjuk, hogy inkább szokás elhallgatni, rejtegetni, nem megvallani a bajokat, hogy az emberek ne lássák, ne beszéljenek róla, ne találgassanak, vagy ne ítélkezzenek ezzel kapcsolatban.

Valahogy így lehetett ezzel az emberrel is, hiszen amíg csak hallgatott, addig, bár nem hallott, még úgy tűnhetett, rendben van minden. De amikor megszólalt volna és elkezdett dadogni, akkor már nyilvánvalóvá vált, hogy baj van vele. Azok, akik idehozták Jézushoz, ezt most vállalták. Nem számított nekik, mit gondolnak róluk, hogyan ítélkeznek esetleg mások, hiszen minden ilyesmit valamiféle bűnös előzmény büntetéseként kezeltek az emberek. Minden ilyen aggálynál erősebb a felismerés: Jézus a maga hatalmával meg tudja őt gyógyítani. Bizony, Jézushoz nem lehet úgy jönni a nyomorúsággal, hogy közben azt a látszatot erősítjük, hogy minden rendben van! De a hit erősebb az aggódásnál, félelemnél, szégyenérzetnél ebben az esetben is.

„Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét”. Megvolt a konkrét elképzelésük, hogy milyen módon tudná az Úr Jézus a beteget meggyógyítani: érintésével. Ha ráteszi a kezét, a kezéből áradó gyógyító erő segítségével. Hiszen érintésével Jézus már annyi beteget meggyógyított! Azonban Ő itt is nyilvánvaló lesz, hogy Ő nem általános módszereket alkalmaz, hanem személyesen törődik mindenkivel. Így foglalkozik ezzel az emberrel is. Meg is érinti majd, de másképp. Van most ettől fontosabb is: félrevonta őt egymagában a sokaságtól.

Az Úr Jézusnak ez természetes, hiszen Ő nem csak úgy önmagáért tesz csodát, végképp nem a látványosságot hajszolja. Sosem vágyott népszerűsége, nem kereste a tömegek csodálatát vagy ünneplését, nem tekintette ehhez eszköznek az előtte álló betegeket. Hanem személyesen foglalkozott velük. Ebben az esetben ehhez ki kell vonulni a tömegből, amely bámészkodik, véleményt nyilvánít és hangos. Félrevonta őt a sokaságtól. Hogy süketsége csendjébe behatolhasson az Úr Jézus gyógyító szava. S hogy majd gyógyultan, hallhassa a saját hangját is.

Kedves Testvéreim, ma erre szeretném tenni a hangsúlyt. Mert talán sok „csoda elmaradásának” éppen itt lehet a gyökere, hogy nem előzi meg ez a négy szemközti együttlét Jézussal. Amikor ott vagyok Előtte egyedül és leplezetlenül, és amikor nekem szól, hozzám beszél, velem foglalkozik, engem érint meg. Csak Ő és én. A legmeghittebb személyes találkozás ez. Bizony, a tolongó sokaságban meg is lehet bújni, el is lehet rejtőzni, szinte elveszni - ami néha kapóra is jön az embernek. De a sokaság eltakarja előlünk Jézust - lásd Zákeust -, elnyomja az Ő szavát, akadályoz abban, hogy csak Őrá figyeljünk. Legyen ez a vágyunk és ne rosszaljuk, hanem engedjük Neki, hogy félrevonjon minket a sokaságtól - hiszen magunktól nem tudjuk megtenni, hogy négy szemközt legyünk Vele.

A történet számunkra furcsa dolgokkal folytatódik, de ne botránkozzunk meg rajta. A leírás bemutatja, hogy ilyenek voltak Jézus korának gyógyító eljárásai, a sérült tagok, helyek érintése. akár a nyál is, mind a gyógyító erőt akarta közvetíteni. Neki ugyan ezekre nem volt szüksége, de a betegnek - mivel nem hallott -, szüksége volt arra, hogy felfogja és megértse, hogy itt most az ő gyógyítása történik meg. Ez pedig azzal kezdődik, hogy ketten vannak Jézussal, majd Jézus megnyitja a fülét. Hiszen ahhoz, hogy beszélni tudjon, előbb hallania kell. Ahhoz, hogy bizonyosságot tudjon tenni, előbb ismernie kell Jézus szavát, igéjét, hogy azt mondja majd, és ne a magáét.

Tehát így olvassuk: *ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: Effata, azaz: Nyílj meg! És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy rendesen tudott beszélni.* Jézusnál a gyógyítás mögött az Atyával való kapcsolata áll. A gyógyulás a szava által történik: Effata, Nyílj meg. Ő tudja megnyitni a vak szemét, a siket fülét, megoldani a néma nyelvét - mert Ő a megígért Messiás, akit Isten elküldött. Aki megnyitja a zárat, leoldja a bilincseket, megszabadítja a foglyokat. *„Akkor majd kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Akkor majd úgy szökell a sánta, mint a szarvas, és ujjong majd a néma nyelve”.* (Ézs 35,5-6) Ezt érzékeli a sokaság is, látva a gyógyulást - hiszen a süket hall és beszél! És vallják: „mindent jól cselekedett” - mennyire egybecseng ez azzal, amikor a teremtéskor *„látta Isten, hogy minden jó”.* Isten teremtménye itt Jézus újat cselekvő munkájában van jelen. Kétségtelenül messiási jel ez: Íme, Ő a Megváltó!

Kedves Testvéreim, számunkra azért még egy lelki üzenete is van a történetnek. Hiszen nemcsak testi akadályok vannak az életünkben, hanem van lelki sükettség és beszédhiba vagy némaság is. Sokkal több és komolyabb ez, mint a testi betegség. Halljuk-e Isten szavát? Halljuk-e az ígét üzenetként szólni? Halljuk-e Őt, aki mondja? Igét hallunk-e, üzenetet, vagy elméleteket, hittételeket? Egyáltalán mi van a hallásunkkal? Mert ha nincs hallás, nincs hit sem az ige által, és nincs bizonyágtétel sem, csak valami dadogás... amikor az ember úgy érzi, bilincsből van a nyelve, szíve, élete...

Ezeket a bilincseket csak Jézus tudja leoldani. Ez pedig ott kezdődik, hogy kapcsolatba kerülünk vele. Hogy félrevon a sokaságból, mindabból, ami körülveszi, és szinte megszállva tartja az életünket. Félrevon a sokaságtól, hogy Őrá figyeljünk, csak Ő legyen a fontos. Ez különféleképpen történhet - olykor egy-egy próba, betegség, nehéz élethelyzet által von ki abból a napi pörgésből, nem halljuk szavát. Félrevon, hogy négy szemközt Vele tudjunk Rá figyelni. Engedjük-e ezt Neki? Vágyunk-e arra, hogy ilyen egyedüllétben, amikor csak Ő és én vagyunk, megérintsen, feloldozza és feloldja a hallásunkat, beszédünket, és teljesen, Neki és Róla szóló élettel ajándékozzon meg? Kedves Testvéreim, a Úr Jézus ma arra bátorít, hogy engedjük, hogy félrevonjon és, négy szemközt legyen velünk s mi Ővele, és az Ő szava érintse meg lelkünket, gyógyítsa meg életünket és vallhassuk mi is: Mindent jól cselekedett. Újjáteremtő munkája valóság az életemben. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy ma is mindent jól cselekedtél, nem csak akkor, amikor testben itt jártál a földön. Személyes találkozásban erősítet meg, hogy értékesek vagyunk a számodra, egyénekként és nem névtelen sokaságként tekintesz ránk. Köszönjük, amikor félrevonsz a sokaságból, mely eltakarna Téged előlünk és elnyomná hangodat. Áldunk a Veled való közösség minden alkalmáért, akkor is, ha néha számunkra nem éppen kedvező dolgokat láttatsz meg velünk.

Köszönjük a megerősítést, hogy ma is jól tudod, mire van szükségünk, és a mi meggyomorodott lelkünket, életünket a Te érintésed valóban meg tudja újítani. Áldunk azért, hogy fel tudod oldani lelki hallásunk bilincseit, meg tudod nyitni fülünket, szívünket és szánkat, hogy megajándékozz a Hozzád tartozás boldog bizonyosságával.

Kérünk, segíts, hogy lelki hallásunk el ne tompuljon, látásunkat ne tévesszék meg optikai csalódások, szánk pedig tisztán szóljon Rólad, életünkkel hitelesen valljunk Téged. Kérünk, *Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le ránk.*

Áldott Orvosunk, gyógyító szeretetedbe ajánljuk a betegeket, sérülteket, vigasztalást, bátorítást, erőt, hitet keresőket. Magányukban, harcaikban add tapasztalniuk azt a gyógyító érintést, amelynek nyomán megbékélten vallhatják: Minden jól cselekedett az életemben. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 463. dicséret - Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám